

Oh wõtta mind, kus ellan ja kus ligan, ka
So ommade hulka arwata. Te mindki Sin-
no süddame kuiuks; te mindki ühheks Sinno
armo riistaks, ja Ommaks läewarreaks, mis-
ga head wõttad tehja Omma kalli hingedele
ja nende peäle hallastada. Ja iggas paikas
wõtta hingesid walmistada Ommale, mis on
waestele So assemel.

Kuida monni wihhamelelinne wah-
hest saab hâbbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tõdregero ja kaunis
õdemelelinne, agga kes keigewâhhemast asjast,
mis et olnud ta mele pârreast, kohhe äkkilisjeks
sat ja wihhasjeks, olli üks moistlik ja wagga
naene. Temma kül tahtis omma meest hea me-
ga teiseks ja nuttis mittokord kül ilma temma
nârgematta, kui mehhe meel jo jälle monne
tüüja asja pârreast pahhaks saud. Ka mees

armastas naest wâgga ja ütles mittokord, et
hea melega ka omma ello temma eest kül tah-
haks anda. Sure hõlega ka püdis naene om-
ma meest tassafema mele peäle jata. Temma
râkis talle mitmest abbiellorahwast, kel wâgga
armas ello, ja ei lausund enam sanna, mis
kui ühheks tunnistusjeks olli, et ei olnud nende
luggu nenda. Sallaja püdis mitmesuggust rõ-
mo tehha mehhele, ja ei teâdnud mees, mikspâr-
reast naene nenda pididi teggema. Agga wimaks
õnimeiti sai arro, et naene tahtis et pididi om-
mast pahhast wisist hâbbenema ja tassase wais-
mo lâbbi enam temma sarnatsjeks sama. Naes-
ne lâks nüüd mehhe melest weel agga sedda
armsamaks, ja mees agga püdis parreminne en-
nast walwata. Sei ta ühhel korral wihhasjeks;
agga tassase waimoga ütles naene kohhe tem-
ma wasto: armas mees, jâtta tânna omma
wihha jälle. Sul on ehk wahhest digus wih-
hane olla, selle asja pârreast; agga õnimeiti
kardan wâgga, et ep olle tânna wahhest hea-
so terwisele. Sa ehk woitsid ärrasurra ja